

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 485/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 104/2021 z 31. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 104/2021 z 31. mája 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh vyplýva, že 8. júla 2015 bola medzi sťažovateľkou ako kupujúcou a [REDAKOVANÉ] ako predávajúcou uzatvorená kúpna zmluva, ktorej predmetom bol pozemok nachádzajúci sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnutelnosť“). Sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam pôvodne voči [REDAKOVANÉ] a neskôr (z dôvodu jej smrti v roku 2017) voči jej právnym nástupcom (ďalej len „žalovaní“), keďže po doručení (9. júla 2015) návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bezdôvodne odstúpila od kúpnej zmluvy. Vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky bol na základe protestu

prokurátora zrušený príslušným orgánom verejnej správy z dôvodu, že nebolo uplatnené predkupné právo štátu, čím sa obnovilo vlastnícke právo [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] následne nehnuteľnosti predala spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá ich neskôr previedla na spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Po tomto prevode boli nehnuteľnosti rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) č. OU-NR-OVBP2-2016/031897-32 z 18. augusta 2016 vyvlastnené vo verejnom záujme z dôvodu vybudovania strategického parku v katastrálnych územiach [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a to v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Uvedené rozhodnutie okresného úradu bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odboru štátnej stavebnej správy č. 24731/2016/B624-SV/63515/Ho z 10. októbra 2016. Vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam boli finančné prostriedky za vyvlastnenie zložené do súdnej úschovy podľa § 6 ods. 6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. V dôsledku uvedených skutočností sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, v ktorom sa domáhala určenia, že bola vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ku dňu jej vyvlastnenia. Svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení odôvodnila tým, že na základe vyhovena žalobe by mala nárok na vyplatenie sumy zloženej [REDAKOVANÉ], do súdnej úschovy.

4. Okresný súd uznesením č. k. 10 C 200/2016-72 z 20. novembra 2017 zmenu žaloby v súlade s návrhom sťažovateľky pripustil.

5. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 200/2016-135 z 13. februára 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 10 C 200/2016-215 z 18. mája 2020 žalobu zamietol. Okresný súd svoje rozhodnutie založil na konštatovaní, že sťažovateľka má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorého existenciu žalovaní namietali, pretože pri nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy medzi sťažovateľkou a právnou predchodkyňou žalovaných a neskôr bola vyvlastnená v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ], sťažovateľka nemôže žalovať o plnenie. Vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že účastníkmi kúpnej zmluvy bolo obídené zákonné predkupné právo štátu, ktoré vzniklo pred uzavretím kúpnej zmluvy, preto je táto zmluva absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

6. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie tvrdiac, že jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 67/2020 z 18. júla 2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Na rozdiel od okresného súdu krajský súd dospel k názoru, že naliehavý právny záujem sťažovateľky na požadovanom určení vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnosti do minulosti, konkrétne ku dňu vyvlastnenia, nie je daný. Krajský súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 91/2006, v ktorom skonštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstáť a ktorý sám

osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011, 1 Cdo 324/2014, 3 Cdo 887/2015, 5 Cdo 345/2015, 8 Cdo 26/2016). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaobera (II. ÚS 137/08). Sťažovateľka, ktorá určovacou žalobou sledovala to, že bude určená za vlastníčku nehnuteľnosti ku dňu jej vyvlastnenia, a tým sa v konaní o úschove preukáže ako oprávnená osoba na vyplatenie náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť, nepreukázala svoje tvrdenie o existencii vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ku dňu jej vyvlastnenia. Proti súčasnému vlastníkovi predmetných pozemkov sa žiadneho určenia nedomáhala. Petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne posúdenie veci sa tak neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti uplatňovaného práva. Krajský súd zároveň uviedol, že sťažovateľka sa mohla domáhať nároku na vyplatenie náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť v konaní o úschovách, ako aj to, že záver okresného súdu o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka považuje za vecne správny.

8. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tvrdiac, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pretože krajský súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa posúdenia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka videla v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to otázky „*vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy*“ (sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 1 Sžr 15/2012), ako aj otázky „*následkov spojených s porušením predkupného práva*“ (sp. zn. 3 Cdo 239/2012, sp. zn. 1 Obdo 11/2011 a sp. zn. 4 Cdo 56/2009).

9. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu zakladajúca procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil. Podľa názoru najvyššieho súdu napadnutý rozsudok spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, krajský súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, pričom je zrejmé, ako a z akých dôvodov vo veci samej rozhodol. Krajský súd spor neposudzoval podľa iných ustanovení zákona a na vec nesubsumoval také ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci súdom prvej inštancie neboli použité, t. j. krajský súd ustanovenia konania o úschovách žiadnym spôsobom neposudzoval ani z nich nevychádzal (ako to sťažovateľka v dovolaní neúspešne podsúva), preto nemohol ani prijať iné právne závery ako súd prvej inštancie, ktoré by pre jeho rozsudok boli rozhodujúce. Skutočnosť, že dovolateľ má na vec odlišný právny názor, nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné.

10. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že v prejednávanom prípade bola nepochybne otázkou zásadného právneho významu otázka existencie naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na žalovanom určení, ktorá mala vplyv na výsledok odvolacieho konania. Jej právne vyriešenie krajským súdom záviselo od posúdenia podstatných okolností vyplývajúcich zo skutkového stavu veci. Smerodajné boli závery krajského súdu, že požadované určenie vlastníckeho práva

k nehnuteľnosti sa malo vzťahovať ku dňu vyvlastnenia, išlo teda o deklarovanie vlastníckeho stavu do minulosti, a že sťažovateľka žalobou nesledovala zosúladenie zhody zápisu vo verejnom registri so skutočným právnym stavom, ale len vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, ktorého sa môže domáhať žalobu na plnenie, v ktorom konaní by sa otázka vlastníckeho práva posudzovala ako otázka predbežná. I keď sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku okrajovo dotkol otázky vecnoprávných účinkov vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, napadnuté rozhodnutie na nej nezaložil. Rovnako to platí aj vo vzťahu k otázke následkov spojených s porušením predkupného práva, ktorú sťažovateľka ani nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] vyslovuje nesúhlas so závermi napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pričom uvádza, že po „nezavkladovaní“ kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nemala inú možnosť než domáhať sa určenia svojho vlastníctva súdnou cestou. Sťažovateľka na účel vyplatenia náhrady za vyvlastnenie predmetných nehnuteľností nemohla petit žaloby formulovať napr. ako určenie platnosti kúpnej zmluvy, keďže takéto určenie by vzhľadom na ďalšie prevody predmetných nehnuteľností pred ich vyvlastnením nemohlo byť pre uvedený účel smerodajné, a zároveň kvôli solučnej úschove bolo vylúčené, aby bola sťažovateľka úspešná, ak by podala žalobu na plnenie. Podľa názoru sťažovateľky [REDAKOVANÉ], len simulovala svoju vôľu previesť predmetné pozemky na spoločnosť [REDAKOVANÉ], s jasne čitateľným cieľom – skomplikovať skutkovú situáciu a znemožniť sťažovateľke domôcť sa svojich práv súdnou cestou. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považuje za arbitrárny, pričom poukazuje na to, že z doktríny materiálneho právneho štátu vyplýva požiadavka, aby sa súd vysporiadal s argumentmi strán, ktoré sú jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne. Na podporu uvedených argumentov poukazuje na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022, v ktorom v podobnom prípade dospel k záveru, že „záver súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu je arbitrárny“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 104/2021 z 31. mája 2022 (body 9 a 10), ktoré sťažovateľka, presvedčená o tom, že má nárok na vyplatenie predmetu solučnej úschovy, považuje za arbitrárny s poukazom na závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022 (bod 11).

13. Ústavný súd konštatuje, že eviduje niekoľko desiatok ústavných sťažností fyzických osôb (vrátane sťažovateľky) a právnických osôb, zastúpených advokátskou kanceláriou uvedenou v záhlaví tohto uznesenia, ktorými namietajú porušenie ich základných práv a slobôd všeobecnými súdmi rozhodujúcimi v rôznych typoch konaní, ktorým predchádzalo podanie protestov okresnej

prokuratúry proti rozhodnutiam katastrálneho úradu týkajúcich sa prevodov pozemkov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (a iných) v súvislosti s realizáciou stavby s názvom „*Vybudovanie strategického parku*“, ktorú ako významnú investíciu schválila vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401 z 8. júla 2015 v znení jeho doplnenia uznesením č. 413/2015 z 21. júla 2015.

14. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy sú sťažovateľke známe (II. ÚS 159/2018, IV. ÚS 438/2018, IV. ÚS 507/2018, II. ÚS 425/2020, II. ÚS 588/2020, I. ÚS 13/2021, II. ÚS 482/2021, III. ÚS 281/2021,), ústavný súd ich v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

15. Hoci sťažovateľka v ústavnej sťažnosti všeobecne uviedla, že z doktríny materiálneho právneho štátu vyplýva požiadavka, aby sa súd vysporiadal s argumentmi strán, ktoré sú jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, ústavného prieskumu rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sa v petite ústavnej sťažnosti nedomáhala (bod 1).

16. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda v konaní podľa čl. 127 ústavy tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd. Ani v danej veci však ústavný súd dôvody na modifikovanie sťažnostného petitu nevzhliadol (I. ÚS 514/2020).

17. Akceptujúc autonómiu vôle sťažovateľov, ak zákon o ústavnom súde vyslovene neuvedie inak, ústavný súd nemá možnosť rozhodovať *ultra petitem* a rozširovať individuálnu ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý sťažovatelia požadujú (navrhujú). Taká možnosť tu nie je ani v prípade, že by zo skutkového stavu opísaného v návrhu na začatie konania (z ústavnej sťažnosti) vyplývali porušenia ďalších článkov ústavy alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách podľa čl. 7 ods. 5 ústavy. Bez aktívneho prístupu navrhovateľov (sťažovateľov) ústavný súd zásadne nie je oprávnený ani povinný prijímať výroky, ktorých sa navrhovatelia (sťažovatelia) v petite nedomáhali, hoci by sa javili ako účinný prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd. Preto treba za osobitne dôležitú považovať náležitosť návrhu spočívajúcu v tom, že navrhovateľ musí uviesť, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 419/2018, I. ÚS 329/2022).

18. Vzhľadom na námietku sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných

odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

19. K takému záveru však ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nedospel. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v Civilnom sporovom poriadku vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Odmietnutie dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v danom prípade nepredstavuje odopretie spravodlivosti v podobe neochoty najvyššieho súdu zaoberať sa dovolacími námietkami sťažovateľky. Okolnosti posudzovaného prípadu svedčia o tom, že sťažovateľka, presvedčená o tom, že má nárok na vyplatenie predmetu solučnej úschovy, na presadzovanie „svojho“ hmotného práva zvolila neadekvátnu procesnú formu – žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

20. K rovnakému záveru ústavný súd dospel už v uznesení č. k. III. ÚS 117/2022-13 z 24. februára 2022 týkajúcom sa skutkovo a právne podobnej veci, ktoré predchádzalo nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022, v ktorom ústavný súd (okrem iného) jasne uviedol, že úvahami o posudzovaní naliehavého právneho záujmu neprejudikuje záver o veci samej, ktorá je plne v kompetencii všeobecných súdov.

21. Jediné, čo treba najvyššiemu súdu vytknúť a dať mu opakovane do pozornosti, je prvá veta bodu 13, v ktorej zasa poukázal na svoje stanovisko publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, a to napriek dnes už konštantnej judikatúre ústavného súdu, že aktuálnosť tohto stanoviska po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie „inej vady konania“ z tejto kategórie podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa označeného ustanovenia. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale, naopak, sprísnilo (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020, ako aj II. ÚS 120/2020, I. ÚS 22/2021). Toto „pochybenie“ však v danom prípade neovplyvnilo ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

22. Ústavný súd rešpektuje, že primárnou úlohou všeobecného súdu je vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor najvyššieho súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a vnútorne vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za udržateľné. Okrem toho netreba opomínať, že ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017).

23. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným

spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

24. Ústavný súd pripomína, že „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95). „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamena, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastniť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95). Právny názor ústavného súdu, ktorým sa účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy identifikuje s osobou, ktorá naozaj je vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva, je konformný s právnym názorom Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené čl. 1 dodatočného protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979, č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70).

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (rovnako sp. zn. I. ÚS 455/2022).

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu